

faar en stor Del af Befolkningen et falsk Indtryk af dette Forhold. Det, jeg har bebrejdet den højtærede Finansminister, er altsaa dette, at han ikke har givet Regeringspressen tilstrækkelig Oplysning om dette Punkt.

Med Hensyn til selve Sagen om Indstilling til Pension eller ikke skal jeg sige, at hvad enten Finansminister Brun vilde have gjort dette eller hint, og hvad enten den nuværende Finansminister har gjort dette eller hint, har sikkert ikke alene jeg, men langt den største Del af Befolkningen vanskeligt ved at forstaa, at man overfor en Embedsmand, som man paa Grund af Misligheder har været nødt til først at suspendere og derefter at give Afsked, skal være forpligtet til paa Grund af hans Embedsførelse — eller hvad skal man sige: af Højmod, eller hvad man vil — at give den Mand Pension eller Efterløn for det Arbejde, som han har udført som ministeriel Embedsmand. For de fleste Mennesker vil det sikkert staa saaledes, at den Mand har for det Arbejde, han har gjort, faaet tilstrækkelig Løn.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem har noget vanskeligt ved at forstaa, det er jeg nu ganske klar over. Men Lov er nu Lov, og jeg er gaaet frem efter Loven, og Kontorchef Hald har faaet Pension, fordi den lovlig tilkom ham. Der er derom gjort Indstilling til Finansministeren, efter at den Sag omhyggeligt var undersøgt i Ministeriet, og alle de Tilfælde omhyggelig gennemgaaede, hvor man ved særlig Lov havde tillagt Embedsmænd Pension. Nu sætter det ærede Medlem sin Opfattelse af Loven — jeg tror for Resten ikke, han har studeret den videre — op imod dette. Jeg har henholdt mig til Finansministeriets Afgørelse. Der var ingen Tvivl hos de Mænd, der undersøgte Sagen, om, at der tilkom Hald lovlig Pension. Om det ærede Medlem mener, han ikke fortjener det, er noget andet, men Loven maatte ske Fyldest.

Hvad det angaar, at man anker over, at Ordet Udrensning er brugt overfor Afskedigelsen af Kontorchef Hald, vil jeg dog tilføje dette: Det var den 13. August, at det Brev gik af til Kontorchef Hald,

hvori man afæskede ham hans Tilsagn om, at han skulde udtræde af to Virksomheder, sit Kompagniskab med en eller anden Overretssagfører og sin Deltagelse i Bestyrelsen af to Aktieselskaber. Man fik fra ham skriftlig Erklæring om det første Punkt, man fik ikke noget fra ham om det andet, han holdt Finansministeren hen og gav ham ingen Erklæring. Dermed nøjedes Finansminister Neergaard fra den 13. August, til han gik af den 28. Oktober. Jeg blev Minister den 28. Oktober, den 1. November kom Hr. Halds Erklæring, og derefter blev han afskediget.

Slebsager: Det viser sig altsaa aligevel, at den højtærede Finansminister ikke mener, som han sagde forleden, at have handlet i fuldstændig Tilslutning til foregaaende Finansministre. Jeg synes, der er fremkommet en Afvigelse mellem den Udtalelse, den højtærede Finansminister fremsatte i Dag, og den, han fremsatte forleden. Med Hensyn til dette, at Hald blev suspenderet fra sit Embede og derefter genindsat, hvis han opfyldte visse til ham stillede Fordringer, vide vi, at Finansminister Neergaard ventede noget, inden han fik det endelige Svar paa disse Henstillinger. Finansministeren mener, at han kun har faaet endeligt Svar paa det ene Punkt; han har altsaa vist en vis Langmodighed med Hensyn til det andet Punkt. Der ønsker altsaa den højtærede Finansminister at fremhæve sine egne Dyder ved at have fremkaldt en saadan Udtalelse, eller den er maaske ikke fremkaldt. Jeg forstod forleden Dag, at denne Skrivelse fra Kontorchef Hald ikke var fremkaldt af Finansministeren, men at den kom uden det. For øvrigt er det smukt, at den højtærede Finansminister vil forsvare sin Meningsfælle Kontorchef Hald saa kønt i denne Forbindelse.

Wulff: Jeg haaber, jeg ikke skal opholde det høje Ting ret længe, men jeg har dels et Par saglige Spørgsmaal at omtale, dels et Par korte politiske Bemærkninger at gøre. Blandt de saglige Spørgsmaal er der ikke noget Valgkredsspørgsmaal. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne overbyde det ærede Medlem fra